

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 573

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 30 Ιουνίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Έν τῷ ἔξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αιμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουβέλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—*Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΙΙΑΝΙΑ.—*Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου* : ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ.—ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματῶσάμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρίας Γουιράνδου ἐτραγῶδει, ἀλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἠκροάζετο· ἤδη ἡ προσοχὴ τῆς ἐστράφη ἐπὶ τοῦ Μαλινιώ, ὅστις ἐφαίνετο καταγοητευμένος, δεικνύων ὑπέμετρον ζῆλον πρὸς τὴν μουσικὴν. Ἦτο ποτὲ δυνατὸν μὲ ἓνα παιδί; Ἀναμφιβόλως κατὰ τὴν εἰς Τρουβίλλην διαμονὴν του θὰ ἐπαιζε παιγνίδιον ἐπικίνδυνον, ἐκ τῶν λεχθέντων ὅμως ὑπὸ τῆς Ἰουλίας, ὑπεδεικνύετο ὅτι δὲν εἶχεν ὑποκύψει, ἀλλ' ἡ πτώσις ἐφαίνετο προσεχῆς καὶ βεβαία. Πρὸ αὐτῆς ὁ Μαλινιώ ἐκράτει τὸν ρυθμὸν τοῦ ᾄσματος διὰ τρόπον περιχαροῦς· ἡ κυρία Δεβέρλου ἐδείκνυε θαυμασμὸν εὐάρεστον, ἐνῶ ὁ ἰατρός, καρτερικὸς καὶ ἀξιαγάπητος, εἰσιῶπα ἀναμένων τὸ πέρας τοῦ ᾄσματος, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν συνομιλίαν του μετὰ τοῦ χονδρῶ καὶ ὠχροῦ κυρίου. Παρατεταμένα χειροκροτήματα παρηκολούθησαν τὸ τέλος τοῦ ᾄσματος, ὡς καὶ φωναὶ ἐπιδοκιμασίας.

— Θελεκτικόν! Θαυμάσιον!

Ἄλλ' ὁ ὠραῖος Μαλινιώ, ἐπεκτείνας τοὺς βραχίονας ὑπεράνω τῶν κεκρυφάων τῶν κυριῶν, ἐκτύπα τὰς φερούσας χειρόκτια χεῖρας του, χωρὶς νὰ προκαλῆ τὸν ἐλάχιστον κτύπον, καὶ ἐπανελάμβανεν:

— Εὐγε! Εὐγε! διὰ φωνῆς, ἥτις ὑπερεῖχε τῶν ἄλλων.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἐνθουσιασμὸς κατέπαυσε· ὡς καὶ κυρίαὶ ἐγέλων, ἄλλαι δὲ ἀνηγέρθησαν, ἐνῶ αἱ συνομιλίας ἐπανελήθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς νάρκης. Ἡ θερμότης ὀλονὲν ἠῤῥα καὶ ὁσμὴ μόσχου ἀνήρχετο ἐκ τῶν καλλωπισμῶν, ὑπὸ τὸν ψίθυρον τῶν ριπιδίων. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν συνομιλιῶν ἠκούετο ἀργυρόηχος γέλωσ καὶ ἄλλοτε φράσις, μεγαλοφώνως ἐκφωνουμένη, διήγειρε τὴν γενικὴν προσοχὴν. Τρὶς εἶχεν ἤδη μεταβῆ ἡ Ἰουλία εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὅπως παρακαλέσῃ τοὺς κυρίους, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποσυρθῆ ἐκεῖ, ἵνα μὴ ἐγκαταλείπωσι τοιοῦτοτρόπως τὰς κυρίας καὶ τὴν παρηκολούθησαν μὲν εἰς τὴν αἴθουσαν, πλὴν δι' ὀλίγα λεπτά, διότι καὶ πάλιν ἀπεσύρθησαν.

— Ἀλήθεια, εἶνε ἀνυπόφορον, ἐψιθύρισε μὲ ὕψος δυσαρρεσκείας, νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ τοὺς κρατήσῃ.

Ἐν τοσοῦτῳ, ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία ἐξηκολούθει νὰ διδῇ πληροφορίας περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν κυριῶν εἰς τὴν Ἑλένην, ἥτις δὲ ἔσαν ἤδη φορὰν παρευρίσκειτο εἰς τὰς ἐσπερίδας τοῦ ἑσπέριου κύψακα λοιπὸν ἐξηκολούθησαν:

— Ἐξάπαντος ἡ κυρία Φερμέτη ὅσον οὕτω ὑπανδρεύει τὴν θυγατέρα της μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ξανθοῦ ἐκείνου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἔψηνε πρὸ δέκα ὀκτὼ μηνῶν. Τούλάχιστον θὰ παρουσιαθῆ εὐκαιρία νὰ ἴδωμεν μίαν πενθεράν, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τόσον τρυφερὰ τὸν γαμβρόν της.

Ἄλλὰ διεκόπη κατὰπληκτος.

— Καλέ, κύτταξε τὸν σύζυγον τῆς κυρίας Λαβασέρ, ὁ ὁποῖος συνδιαλέγεται μὲ τὸν ἐραστὴν τῆς γυναικὸς του, καὶ μῶλα ταῦτα ἡ κυρία Ἰουλία μὲ ὠρκίσθη, ὅτι δὲν ἠθελε ποτε ἐπιτρέψει εἰς αὐτοὺς νὰ συνομιλῶσιν.

Ἡ Ἑλένη διὰ βραδέως βλέμματος περιεργάσθη τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ. Μεταξὺ τοσαύτης εὐγενοῦς συναναστροφῆς, μεταξὺ τοσαύτης, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀριστοκρατικῆς τιμιότητος, δὲν ὑπῆρχον εἰμὴ γυναικες ἔνοχοι. Ἡ ἐπαρχιακὴ αὐτῆς τιμιότης ἐξανίστατο κατὰ τῆς ἀνεκτικότητος τῆς Παρισινῆς ζωῆς καὶ πικρῶς κατεγέλα ἑαυτῆς, διὰ τὴν νὰ ὑποφέρῃ τόσον, ὁσάκις ἡ Ἰουλία ἔθετε τὴν χεῖρα ἐν τῇ ἰδικῇ της. Ἀληθῶς ἦτο πολὺ μωρὰ δεικνύουσα τοιαύτην ὑπερευλάβειαν· ἡ παράβασις τοῦ συζυγικοῦ καθήκοντος συνελαμβάνετο μετὰ τρόπον τοσοῦτον ὑποκριτικοῦ καὶ διενεργεῖτο μετὰ ἐπιτηδεύσεως γυναικῶν ἐρωτοτρόπων. Ἡ κυρία Δεβέρλου ἐφαίνετο διατελοῦσα εἰς τρυφεράς μετὰ τοῦ Μαλινιώ ὀμιλίας. Σμικρυνθεῖσα περιέστειλεν ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτῆς τὴν κομψὴν εὐσαρκίαν της, γελῶσα διὰ τοὺς πνευματώδεις λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ σύζυγός της, διερχόμενος ἐκεῖθεν, ἔλεγε.

— Δὲν σὰς ἀκούω νὰ φιλονεικῆτε ἀπόψε.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία χαριέντως, μὰς ἐφόρτωσε μὲ ἀρκετὰς εὐφυΐας. Ἄ! καὶ νὰ ἐγνώριζες τί παράδοξα μὰς λέγει.

Ἡ ἀοιδὸς ἐπανέλαβε καὶ πάλιν τὸ ᾄσμά της, ἀλλ' ἡ σιωπὴ ἦτο δύσκολον νὰ ἐπιτευχθῆ. Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Τισῶ ἐτραγῶδει καὶ αὐτὸς διψῶσαν ἐκ τῆς Φαβορίτας, μετὰ τινος κυρίας ἀρκετὰ ἠλικιωμένης, ἥτις μῶλα ταῦτα ἠρέσκετο ἀκόμη νὰ προσποιῆται τὴν νέαν. Ἡ Παυλίνα, ὀρθία πλησίον θύρας τινός, ἠκροάζετο τῶν ἀοιδῶν πολὺ εὐχαρίστως.

— Πόσον εὐμορφος εἶνε!

Καὶ τὴν φράσιν ταύτην τόσον μεγαλοφώνως ἐξεφώνησεν, ὥστε ἠκούσθη εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν.

Ἡ ἐσπερὶς ἐπροχώρει καὶ ἀληθῆς νάρκη εἶχε καταλά-

βει πολλῶς προσκεκλημένους. Πολλὰ κυρίαί, καθήμεναι ἐπὶ τόσας ὥρας, ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται ἀνεξήγητον πληξίν, ἂν καὶ ἡ συναναστροφή ἦτο εὐχάριστος. Μεταξὺ δύο μουσικῶν τεμαχίων, μὴ ἐπισπώντων σπουδαίως τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν, αἱ συνομιλίαι ἐπανελήφθησαν καὶ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἀπετέλουν τὴν κενὴν ἀπήχησιν τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ ἐκπέμπη τοὺς γλυκεῖς αὐτοῦ ἤχους. Ὁ κύριος Λετελιέρος διηγέτο, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ παραγγελίαν τινὰ μεταξωτῶν ἐκ Λουγδούνου· ὁ κύριος Γουϊρόνδος, δικαστής, ἀπεράνθη δογματικῶς ἐπὶ τῆς ὑφισταμένης ἀνάγκης, ὅπως τεθῆ φραγμὸς κατὰ τῆς ἀκολασίας ἐν Παρισίοις, πολλοὶ δὲ εἶχον περικυκλώσει κύριόν τινα, ὅστις ἐγνώριζε τὰ τῶν Κινέζων καὶ εἶδιδε λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς κακῆς πίστεως τῶν ὑπηρετῶν· εἰς δὲ τὸν κύκλον τῶν κυριῶν, ἔνθα ὁ Μαλινιῶ ἤρχεν, ἐγένετο κυρίως λόγος περὶ φιλολογίας καὶ ἡ κυρία Τισῶ ἀπεφαίνεται, ὅτι ὁ Βαλζάκ ἦτο δυσνόητος καὶ ἐν πολλοῖς ἐφλυάρει καὶ μόνον κατ' ἀραιὰ διαστήματα ἔγραφε καὶ κάμμίαν ἀξίαν λόγου σελίδα.

— Σιωπήσατε, παρακαλῶ, ὀλίγον, διὰ νὰ ἀκούσωμεν τὴν αἰοδόν, ἡ ὁποία θὰ τραγωδηθῇ.

Ἡ αἰοδὸς ἦτο γυνὴ ὠραίου ἀναστήματος. Πολλοὶ ἐστράφησαν ἐξ εὐγενείας, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς προσοχῆς, ἠκούσθη ἡ βροντώδης φωνὴ ἀνδρὸς φιλονεικούντος ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Ἡ κυρία Δεβέρλου ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα, ὡς εἰ συνέβαινε μέγα κακόν.

— Εἶναι πολὺ ἐνοχλητικοὶ μερικοὶ, ἐψιθύρισε τί κάμνουν ἐκεῖ; ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὴν διάθεσιν νὰ ἔλθουν, τοῦλάχιστον δὲν ἡσυχάζουν;

Καὶ ἀπέστειλε τὴν Παυλίαν, ἥτις κατευχαριστημένη ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ἐντολήν.

— Κύριοι, γνωρίζετε ὅτι παιζοῦν, ἀνεφώνησεν ἡ Παυλίνα, μετὰ τῆς συνήθους ἐλαφρᾶς προπετείας παρθένου ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτῆς περιβολῇ, σὰς παρακαλοῦν νὰ σιωπήσετε.

Ὡμίλει μεγαλοφῶνως, καὶ εἶχε τὴν φωνὴν διαπεραστικὴν, ἐπειδὴ δὲ παρέμενον ἐκεῖ ἀκίνητος, οἱ ἄνδρες ἤρχαντο νὰ γελάσῃ καὶ νὰ ἀστείζωνται. Ὁ θόρυβος ἐπὶ μᾶλλον εἶχεν ἐπιταθῆ καὶ ἡ ἀπήχησις αὐτοῦ ἐξηκολούθει καὶ ὅτε ἀκόμη ἐδικαιολογεῖ τὸ διαβημά της. Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ κυρία Δεβέρλου, ἦτο φοβερὰ ἠγανακτημένη, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἦτο ἀρκετὴ ἡ μουσικὴ, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀκούσει καὶ ἡ διάθεσις τοῦ πλήθους ἐκορέσθη. Ἡ αἰοδὸς ἐσιώπησε, δάκνουσα τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος, μῦθλας τὰς δαψιλεῖς φιλοφρονήσεις, τὰς ὁποίας ἡ οἰκοδέσποινα ἐθεώρησε πρέπον νὰ τῇ ἀπονεύμῃ.

Ἡ Ἑλένη ὑπέφερεν ὁ Ἐρρίκος ἐφαίνετο ἀδιαφορῶν περὶ αὐτῆς· πρὸς στιγμὴν τῇ ἐμείδισσε μακρόθεν, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐσπερίδος· ἠσθάνετο τέρψιν βλέπουσα αὐτὸν τόσον ἤρεμον, ἀλλ' ἀρ' ὅτου ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τῶν δύο ἄλλων, περιέμενον ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔβλεπεν, ἔνδειξιν τινὰ τρυφερότητος, εἰδὸς τι ἀνταποδόσεως καὶ βαθμηδὸν εἰσεχώρει ἐν τῇ ψυχῇ της ἐπιθυμία ἀκόλαστος. Ἐσκέπτετο μήπως ἔπαυσε πλέον νὰ τὴν ἀγαπᾷ, καὶ δι' αὐτὸ ἐδείκνυε τσαυτὴν ἀδιαφορίαν. Θὰ εἶχε βεβαίως λάβει, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του. Ἄ! ἐὰν ἠδύνατο νὰ τῷ εἶπῃ τὰ πάντα, νὰ τὸν πληροφορήσῃ πόσον ἀναξία ὑπῆρξεν ἡ γυνή, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα του! Καὶ ἐνῶ εἰσέτι τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκρούετο, αὐτὴ ἐλικνίζετο ἐκ τῆς ὄνειροπολήσεως, ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἤθελεν ἐπὶ τέλους ἀποδιώξῃ τὴν Ἰουλίαν καὶ ὅτι αὐτὴ θὰ ἤρχετο πλησίον του ὡς σύζυγος εἰς τόπους μεμακρυσμένους, τῶν ὁποίων καὶ ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων θὰ ἦτο δι' αὐτοῦς ἄγνωστος. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ρεμβασμῶν της, φωνή τις τὴν ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσῃ.

— Λοιπὸν δὲν θὰ πάρετε τίποτε; ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα.

Ἡ αἰθουσα εἶχεν ἤδη κενωθῆ καὶ σχεδὸν πάντες εἶχον μεταβῆ εἰς τὸ ἐστιατόριον νὰ λάβωσι τὸ τέτον.

Ἡ Ἑλένη ἀνηγέρθη μετὰ κόπου. Τὸ πᾶν ἀνεκυκάτο ἐν τῇ κεφαλῇ της· ὄνειροπόλοι περὶ τῶν ρεμβασμῶν της, ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ καὶ ἐνοήσῃ, περὶ τῆς προσεχοῦς πτώσεως τῆς Ἰουλίας, καὶ ἐγέλα καθ' αὐτὴν εὐαρέστως. Ἐὰν ταῦτα πάντα ἦσαν ἀληθῆ καὶ ὁ Ἐρρίκος ἤρχετο πλησίον της, ἀμφότεροι ἤθελον ἐγκαταλείψει τὴν οἰκίαν ταύτην.

— Δὲν θὰ πάρετε λοιπὸν τίτον;

Ἐμείδισσε καὶ νύχαρίστησε τὴν κυρίαν Δεβέρλου διὰ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε φυλάξει εἰς τὴν τράπεζαν. Τὰ πινάκια, τὰ περιέχοντα τοὺς πλακοῦντας καὶ τὰ σακχαρωτὰ ἐκάλυπτον τὴν ἐπιτραπέζιον ὀθόνην, ἐνῶ μέγας πλακοῦς καὶ δύο ὑπερμεγέθεις τοῦρται ὑπῆρχον ἐν μεγίστη συμμετρίᾳ. Ἐπειδὴ ὁμῶς ὁ χῶρος ἦτο ὀλίγος, τὰ φιαλιδία τοῦ τείου σχεδὸν προσήγγιζον ἀλληλα, διαχωριζόμενα ἀνὰ δύο διὰ τῶν στενῶς δεδιπλωμένων χειρομακτρῶν, φαιοῦ χρώματος μετὰ μακρῶν θυσάνων. Μόνον αἱ κυρίαί εἶχον λάβει μέρος περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ἔτρωγον τεμάχια πλακοῦντων ἢ σακχαρωτῶν. Τινὲς δ' αὐτῶν ἔλαβον τὴν καλοσύνην νὰ περιποιῶνται καὶ τοὺς κυρίους, οἵτινες ἔσταντο ὄρθιοι κατὰ μῆκος τῶν τοίχων καὶ ἔπινον λαμβάνοντες μεγίστην πρόνοιαν, ὅπως προφυλαχθῶσιν ἐκ τῶν ἀκουσίων ὠθησεων, ἐνῶ τινὲς αὐτῶν, καθήμενοι εἰσέτι εἰς τὴν αἰθουσαν, ἐπερίμενον ὅπως τοῖς προσφῆρωσι πλακοῦντας. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ Παυλίνα ἤρατο θρίαμβον. Συνδιελέγοντο μεγαλοφῶνως, ἐκάγχαζον, ἡ δὲ εὐωδία τοῦ μόσχου καθίστατο μᾶλλον διαπεραστικὴ, θερμαινομένη ἀπὸ τοὺς εὐώδεις ἀτμοὺς τοῦ τείου.

— Δόστέ μου ὀλίγον πλακοῦντα, ἔλεγεν ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία καθήμενη ἀκριβῶς πλησίον τῆς Ἑλένης, ὅλα τὰ γλυκίσματα εἶνε ἀρκετὰ ἐπιτυχημένα.

Εἶχε δὲ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κενώσει δύο πινάκια, καὶ μὲ τὸ στόμα πεπληρωμένον:

— Ἰδοῦ, ἔλεγε, τί παθαίνουν, ὅσοι δὲν μένουσιν μέχρι τέλους, εἶνε ἔς τὸ θεὸ σου αὐτὴ εὐχαρίστησις;

Πολλὰ κυρίαί εἶχον πράγματι ἀναχωρήσει, εὐρίσκουσαι δικαιολογήσιν τινα, ἐνῶ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν ἔφρουγον κρυφίως. Καὶ τὸ οἶκμα ὅλον ἐνεουτο, ἐπὶ τέλους δὲ παρεκάθησαν ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ τινες τῶν ἀνδρῶν. Ἡ δεσποσύνη ὁμῶς Αὐρηλία δὲν ἠνῴει νὰ ἀφήσῃ τὴν θέσιν της· εἶχε μάλιστα καταληφθῆ ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ τῆς φέρουν ἐν πούντς.

— Πηγαίνω νὰ ζητήσω πρὸς χάριν σας, προσέθηκεν ἡ Ἑλένη, ἥτις καὶ πάραυτα ἀνηγέρθη.

— Ὡ! ὄχι, σὰς εὐχαριστῶ, μὴ λάβετε τὸν κόπον.

Ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ κατασκοπεύῃ τὸν Μαλινιῶ, ὅστις, προκειμένου νὰ ἀναχωρήσῃ, μετέβη καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἀκολούθως προέβη καὶ ἐχαίρετισε τὴν Ἰουλίαν, εὐρισκομένην ἐπὶ τῆς φλιας τῆς θύρας. Εἶχε δὲ αὐτὴ τὸ πόσωπον λευκὸν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαστράπτοντας, διὰ τοῦ χαριστάτου δὲ αὐτοῦ μειδιάματος, ὁ Μαλινιῶ ἐφαίνετο ὅτι τὴν νύχαρίσειε διὰ τὴν ἐσπερίδα της.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Πέτρος ἠτοιμάζετο νὰ χύσῃ τὸ πούντς, ἡ Ἑλένη ἐπροχώρησε, καὶ δι' ἐπιδειξίου ἐλιγμοῦ ἐκρούθη ὀπισθεν τῆς ἠνεωγμένης θύρας, ἠκούσε δὲ τὸν ἐξῆς διάλογον:

— Σὲ παρακαλῶ, ἔλεγεν ὁ Μαλινιῶ, νὰ μὲ ἐπισκεφθῆς μεθ' ὅριον, θὰ σὲ περιμένω μέχρι τῆς τρίτης μετὰ μεσημβρίαν.

— Δὲν εἶμπορεῖς ποτὲ λοιπὸν νὰ γείνης σεμνός; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεβέρλου μειδιώσα, παντοτε ἀνοησίας θὰ λέγῃς;

Πλὴν ἐκεῖνος ἐπέμενον ἐπαναλαμβάνων:

— Ὡς σὲ περιμένω. Ὡς σὲ περιμένω. Νὰ ἔλθῃς, χωρὶς ἄλλο, μεθαύριον. Ἡξεύρεις ποῦ;

Τότε δὲ μόνον ἐν σπουδῇ ἔπαυσε καὶ ἀπεκρίθη καὶ ἐκείνη:

— Καλὰ μάλιστα μεθαύριον.

Ὁ Μακρινὸς ἔχαίρειται καὶ ἀπῆλθε. Ἡ κυρία Χερμέτη μετὰ τῆς κυρίας Τισῶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἀπέλθωσιν ἢ Ἰουλίᾳ, φαιδροτάτη, τὰς παρηκολούθησε μέχρι τοῦ ἀντιθαλάμου, εἰπούσα πρὸς τὴν πρώτην:

— Ὡς σὰς ἐπισκεφθῶ μεθαύριον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ κάμω ἕνα σωρὸ ἐπισκέψεις.

Ἡ Ἑλένη ἔμενον ἀκίνητος καὶ ὠχροτάτη, ἐνῶ ὁ Πέτρος, ὅστις εἶχεν ἤδη πῖσι τὸ πούντις, τῆς προσέφερε τὸν κυαθίσκον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ μηχανικῶς ἔλαβε καὶ ἔφερε πρὸς τὴν δεσποσύνην Δύρηλιαν, ἥτις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐδοκίμαζε τὸ μηλόπαστον.

— Ἄ! πόσον εὐγενὴς εἴσθε, ἀνέκραξεν ἡ γηραιὰ δεσποσύνη, εἶχα σκοπὸν νὰ φωνάξω τοῦ Πέτρου, εἶναι πολὺ ἄδικον, καθὼς βλέπετε, νὰ μὴ προσφέρετε πούντις εἰς τὰς κυρίας τῆς ἡλικίας μου.

Ἄλλὰ διεκόπη, παρατηρήσασα καὶ αὐτὴς τὴν ὠχρότητα τῆς Ἑλένης.

— Καλὲ τί ἔχετε; σὰς βεβαίῳ ὅτι πάσχετε δὲν λαμβάνετε καὶ σὰς κανένα πούντις;

— Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω τίποτε, ὁ πνιγηρὸς ἀὴρ τῆς αἰθούσης μὲ ἐπέειραξεν.

Ἐκλονίσθη, περιστράφη ἐντὸς τοῦ ἐρημωθέντος θαλάμου καὶ κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ καθίσματός της.

Αἱ λυχναίαι ἔρριπτον ἐρυθρὰν λάμψιν, ἐνῶ τὰ κηρία τοῦ πολυελαίου, σχεδὸν καέντα, ἐπλησίαζον νὰ ἀναφλέξουν τὰς χαρτίνους κηριοδόχας. Ἐκ τοῦ ἐστιατορίου ἤκούοντο οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ Ἑλένη ἐφαίνετο ὅτι ἐλησιμόνησε νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ παρέμενον ἐκεῖ σκεπτομένη. Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ φαντασιοπληξίας ἢ Ἰουλίᾳ θὰ μετέβαινεν εἰς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μεθαύριον. Τῇ ἐγένετο γνωστὴ ἡ ἡμέρα. Ὡ! δὲν ἐστενοχωρεῖτο πλέον ἡ φωνὴ αὐτῆ ἀνήρχετο ἐκ τῶν ἐνδομύχων της. Ἐπειτα ἐσκέφθη, ὅτι τὸ καθήκον τῇ ἐπέβαλλε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὅπως ἀπομακρύνῃ ἐξ αὐτῆς τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ αὐτῆ προαίρεσις δὲν τὴν εὐπρέστει, καὶ τὴν ἀπέριψεν ὡς ἀσύμφορον. Ἐν τῇ ἐστία, ἔνθα εἶχε ἐσραμμένα τὰ βλέμματα, εἰς δαυλὸς ἀπνηθρακωμένος ἔτριξε, καὶ μὲ ἦθος βεδορημένον, ὡς εἰ ἐκοιμᾶτο, ἤσθάνετο νὰ τὴν προσβάλλῃ ἢ ἐκ τῆς κομμώσεως εὐάρεστος εὐωδία.

— Μπαῖ ἐδῶ; ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλία εἰσερχομένη, καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι εἶχες ἀναχωρήσει ἐκ τῶν πρώτων. Ἐπὶ τέλους ἀνέπνευσεν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη ἐκπεπληγμένη ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ:

— Περιμένε δὲ ὀλίγον, διατὶ βιάζεσαι; Ἐρρίκε, δὸς μου καυμένη, τὸ φιαλίδιον μὲ τὴν μυρωδιά.

Τρία ἢ τέσσαρα ἄτομα ἐκάθητο ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ πρὸ τῆς ἐστίας, μολονότι τὸ πῦρ ἦτο ἤδη ἐσβεσμένον, καὶ συνδιελέγοντο ἀφελῶς ἐντὸς τοῦ ἀποχαυνωθέντος καὶ οἰνοῖ ἀποκοιμηθέντος μεγάλου θαλάμου. Αἱ θύραι ἦσαν ἠνεφγμένοι καὶ διεκρίνετο ἡ μικρὰ αἴθουσα κενή, τὸ ἐστιατόριον κενόν, ὀλόκληρον τέλος· τὸ κατάφωτον οἶκημα εἶχεν ὑποκῦψι ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας σιγῆς. Ὁ Ἐρρίκος προσεφέρετο μετὰ ἰδιαζούσης τρυφερότητος πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπως τῆς φέρι τὸ φιαλίδιον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐκείνη ὠσπράνθη καταβιβάζουσα καὶ κλείουσα βραδέως τὰ βλέφαρα. Τὴν ἠρώτησε μάλιστα ἐὰν εἶχε κουρασθῇ.

Ἡσθάνετο κάματον ὡς εἶπεν, ἀλλ' ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη ὅτι τὰ πάντα εἶχον διεξαχθῆ ἐν τάξει, βραδύτερον δὲ διηγῆθη, ὅτι τὰς ἐσπέρας καθ' ἑξῆς ἐδέχετο, κατελαμβά-

νετο ὑπὸ ἀϋπνίας, καὶ περιστρέφετο ἐν τῇ κλίνῃ μέχρι τῆς ἕκτης πρωΐνης ὥρας, ἐνῶ ὁ Ἐρρίκος χαριεντιζόμενος ὑπεμειδία. Ἡ Ἑλένη τοὺς παρατήρει καὶ ἔφριττεν ἐκ τῆς νάρκης αὐτῆς καὶ τοῦ ὕπνου, ὅστις ἐφαίνετο μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ καταλαμβάνῃ τὸ οἶκημα ὀλόκληρον.

Ἐντοσοῦτῳ δὲν ἔμενον πλέον ἄλλοι ἐκεῖ, ἐκτὸς δύο.

Ὁ Πέτρος εἶχε μεταβῆ πρὸς ἀναζήτησιν ἀμάξης.

Ἡ Ἑλένη ἔμεινε τελευταία. Μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἶχε σημάνει ὁ Ἐρρίκος, χωρὶς νὰ δεικνύῃ στενοχωρίαν, ἠνωρθώθη καὶ ἔσβυσε δύο κηρία τοῦ πολυελαίου, τὰ ὁποῖα μικροῦ δεῖν θὰ ἀνέφλεγον τὰς χαρτίνους κηριοδόχας· ἦτο δὲ τοῦτο εἶδος προκλήσεως ἐναντίον τοῦ ὕπνου. Τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν τὸ ἕν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ ὁ θάλαμος ἐβυθίσθη εἰς βραθεῖαν σκιά.

— Σὰς ἐμποδίζω νὰ κοιμηθῆτε, ὑπετραύλισεν ἡ Ἑλένη, ἀνωρθοθεῖσα αἰφνιδίως. Δὲν μὲ διώχετε!

Καὶ λέγουσα ταῦτα, τὸ πρόσωπόν της ἐγένετο καταπόρφυρον, τὸ αἷμά της ἀνέβαινεν ἵνα τὴν πνίξῃ. Τὴν ἐσυνώδευσαν μέχρι τοῦ ἀντιθαλάμου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔκαμνε δυνατόν ψῦχος, ὁ ἱατρὸς ἐφάνη μεριμνῶν περὶ τῆς συζύγου του, τῆς ὁποίας ὁ χιτῶν ἦτο εὐρέως ἠνεφγμένος εἰς τὸ στήθος.

— Φυλάξου καὶ θὰ κρυσθῆς, εἶσαι πολὺ ζεστή.

— Λοιπὸν χαῖρε, ἀνεφώνησεν ἡ Ἰουλία περιπτυσσόμενη τὴν Ἑλένην, ὡς ἐσυνειθίζε νὰ πράττῃ κατὰ τὰς ὥρας τῆς εὐδιαθεσίας της, παρακαλῶ νὰ σὲ βλέπομεν συχνά...

Ὁ Ἐρρίκος ἔλαβε τὸ βαρὺ χειμερινὸν ἐπανωφόριον τῆς Ἑλένης, ὅπως τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐνδύθῃ αὐτό, καὶ ὡς ἐκείνη ἐπέρασε τὰς χεῖρας, ὁ ἴδιος ἐδιόρθωσε τὸ περιλαίμιον μετὰ φαιδροῦ μειδιάματος ἀπέναντι μεγάλου καθρέπτου, ὅστις κατεῖχεν ὀλόκληρον τὸν τοῖχον τοῦ ἀντιθαλάμου. Ἦσαν μόνον καὶ ἐβλέποντο ἀμφοτέροι ἐντὸς τοῦ καθρέπτου. Αἰφνης, χωρὶς νὰ στραφῇ, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του. Πρὸ τριῶν μηνῶν αἱ σχέσεις αὐτῶν ἔφθανον μέχρι τῆς φιλικῆς θλίψεως τῆς χείρας· εἶχον λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ κρύπτωσι τὸ αἰσθημά των· ἐκεῖνος ἔπαυσε νὰ γελᾷ, τὸ πρόσωπόν του κατέστη ζωηρὸν καὶ ἐξημμένον, τὴν περιέσφιγγεν ἰσχυρῶς καὶ τὴν ἐφίλησεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐνῶ ἐκείνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ τῷ ἀνταπέδωκε τὸ φίλημα.

B

Ἡ Ἑλένη δὲν κατάρθωσε νὰ κοιμηθῇ καθ' ἑλπὴν τὴν νύκτα, ἀλλὰ περιστρέφετο πυρετωδῶς ἐν τῇ κλίνῃ της καὶ ὀσάκις ἤθελε καταλάβει αὐτὴν εἶδος τι ἀποναρκώσεως, πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀγωνία τὴν ἀρύπνιζε σχεδὸν ἀμέσως. Διατελοῦσα λοιπὸν ὑπὸ τὸν ἐφιάλτην αὐτόν, τοῦ κατὰ τὸ ἡμισυ ὑπνώττειν, ἡ διάνοια αὐτῆς ὀλόκληρος περιεσπᾶτο ὑπὸ σταθερᾶς τινος ἰδέας. Ἐπεθύμει δηλαδὴ νὰ ἐμάνθανε τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως καὶ ἐνόμιζεν ὅτι, ἐὰν ἐπληροφορεῖτο αὐτό, θ' ἀνεκουφίζετο κάπως. Βεβαίως ὁ τόπος αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἦνε τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Τέμπλου μικρὸν δωμάτιον τοῦ Μακρινῶ, περὶ τοῦ ὁποῖου τὸσάκις ἔκαμνε λόγον παρὰ τοῖς Δεβέρλοις. Ποῦ λοιπὸν; ποῦ;

Καὶ ἡ κεφαλὴ της ἠγωνίζετο παρὰ τὴν θέλησίν της καὶ ἐπελάθετο τῶν πάντων, ὅπως μετὰ μείζονος ἐντάσεως ἐμβαθύνει εἰς τὴν πλήρη ἐκνευρισμοῦ καὶ κούφων ἐλπίδων ἀναζήτησιν.

Καὶ ὅταν ἐπεφάνῃ ἡ ἡμέρα, ἐνεδύθη καὶ ἐξεπλάγη ὅ- λως ἀσυνηδέιτως ἐκφωνήσασα:

— Μεθαύριον...

Με τὸν ἕνα μόνον πόδα ὑποδεδυμένον καὶ τὰς χεῖρας ἀνηροτημένας, ἐσκέπτετο ὅτι ὡς τοιοῦτος τόπος πιθανῶς θὰ ἦτο δωμάτιον ξενοδοχείου, καλῶς δισκευασμένον, ἢ μικρὸς καὶ μυστικὸς θάλαμος ἐνοικιασμένος κατὰ μῆνα. Ἄλλ' ἀμέσως ἡ ὑπόθεσις αὕτη τὴν δυσηρέστησε καὶ ἤρ-

χισε νὰ ὄνειροπολῆ θελκτικόν τι ἐνδιαίτημα, μετὰ λαμπρῶν ἐπιστρωμάτων καὶ ἀνθῶν, μετὰ μεγάλων καὶ ὠραίων πυρῶν, καιομένων εἰς πολλὰς ἐστίας, καὶ ὡς εἰ δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς Ἰουλίας καὶ τοῦ Μελινιώ, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἑρρίκου, εὐρισκομένων εἰς τὸ βάθος τερπνοῦ τινος ἀναχωρητηρίου, ἔνθα οἱ κρότοι τῶν ἐκτὸς δὲν ἀφικνοῦντο μέχρις αὐτῶν, καὶ ἔφρισεν ἐντὸς τοῦ κακῶς προσηρμοσμένου ἐνδύματός της. Ποῦ ἦτο λοιπόν; ποῦ ἦτο;

— Καλημέρα, μητερίτσα! ἐκραύγασεν ἡ Ἰωάννα, ἥτις καὶ αὐτὴ εἶχεν ἐξυπνήσει.

Ἦρχισε καὶ πάλιν νὰ κοιμᾶται ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ, ἀφ' οὗ εἶχεν ἐντελῶς ἀνακτήσει τὴν υἰεῖαν της, ἐφάνη δὲ γυμνόπους, μὲ τὸ ὑποκάμισον μόνον, κατὰ τὴν συνήθειάν της καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς Ἑλένης. Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησε τρέχουσα καὶ ἐχώθη καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν θερμὴν κλίνην. Ἦτο δὲ τοῦτο μεγίστη δι' αὐτὴν εὐχαρίστησις καὶ ἐγέλα ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα, ἐπανάλαβε δὲ τὸ αὐτὸ καὶ δευτέραν φοράν.

— Καλὴ μέρα, μητερίτσα!

Καὶ ἀνεχώρησεν αὐτῆς τὴν φοράν ὅμως ταύτην ἐγέλα μετὰ καγχασμῶν, ἐκάλυψεν ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν της καὶ κάτωθεν τῶν καλυμμάτων, δι' αὐστηρᾶς δὲ καὶ ἐσθεμῆνης φωνῆς εἶπε:

— Δὲν εἶμαι ἐδῶ πλέον.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἔπαιζε μαζὶ της, ὡς ἄλλοτε ἐπὶ τέλους δὲ, κορεσθεῖσα ἡ Ἰωάννα, ἀπεκοιμήθη. Εἶχε συνήθειαν νὰ ἐξυπνᾷ πολὺ ἑνωρίς. Τὴν ὀγδόην ἡ Ροζαλία παρουσιάσθη καὶ ἤρχισε νὰ τῆς διηγῆται τὰ τῆς πρωίας, δηλαδή, ὅτι ἐξῶ εἶχε φοβερὰν λάσπην καὶ ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀφήσῃ τὰ ὑποδήματά της, τὰ ὅποια ἐκολοῦσαν ἐπὶ τοῦ βορβόρου, ὅταν ὑπῆγε νὰ τῆς ἀγοράσῃ τὸ γάλα. Σωστὸς βρωμῶκαιρος, ὅτι ὁ ἀὴρ δὲν ἦτο σφοδρὸς καὶ κατόπιν ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην της ἡ ἐπίσκεψις μιᾶς γραίας, ἥτις ἐζήτηε τὴν κυρίαν πολὺ πρωί.

— Σιώπα! ἀνέκραξεν, ἀμα ὡς ἤκουσε νὰ κρούεται ὁ κώδων, στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἦνε αὐτή.

Ἀληθῶς ἦτο ἡ θεία Φαιτῆ, ἀλλὰ πολὺ καθαρὰ ἐνδεδυμένη, ὑπερήφανος, φέρουσα λευκὸν σκουφον καὶ ἐσθῆτα καινουργῆ διασταυρουμένην ἐπὶ τοῦ στήθους· δὲν εἶχεν ὁμως μεταβληθῆ ποσῶς ὁ κλαυθμηρῖζων τόνος τῆς φωνῆς της.

— Ἀγαπητὴ μου κυρία! συγχώρησέ με! ἐτόλμησα καὶ ἦλθα, διότι ἔχω νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν.

Ἡ Ἑλένη τὴν παρετήρει ὀλίγον ἐκπεπληγμένη, βλέπουσα αὐτὴν τόσο περιποιημένην.

— Εἶσαι καλλίτερα, θεία Φαιτῆ;

— Μάλιστα, μάλιστα δόξα τῷ Θεῷ, πηγαίνω καλλίτερα, ἐὰν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ αὐτὸ καλλίτερα. Καθὼς γνωρίζετε, πάντοτε ἔχω ἓνα διάβολο εἰς τὴν κοιλιᾶ μου· πάντοτε μὲ κτυπᾷ, ἀλλὰ τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου καλλίτερα· ἄλλως τε μοῦ συνέβη καὶ ἄλλη μεταβολή, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐπάνω μου· κἀποῖος κύριος μὲ ἐπεφόρτισε νὰ προσέχω τὸ σπίτι του· αὐτὸ εἶναι μία ἱστορία.

Ἡ φωνὴ της κατεπραῦνετο, οἱ μικροὶ καὶ ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ της περιεστρέφοντο ἐντὸς τῶν μυρίων ρυτίδων τοῦ γεροντικοῦ προσώπου της. Ἐφάνετο δὲ ὅτι ἐπερίμενε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἡ Ἑλένη, ἀλλ' ἐκείνη, καθημένη πλησίον τοῦ πυρός, τὸ ὅποτον εἶχεν ἀνάψει ἡ Ροζαλία, δὲν ἐπρόσεχε καὶ πολὺ εἰς ὅ, τι ἔλεγεν ἡ θεία Φαιτῆ.

— Καὶ τί θὰ μοῦ ζητήσετε, θεία Φαιτῆ;

Ἡ γρατὰ δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως, ἐφάνετο μᾶλλον νὰ ἐξεταζῆ τὸν θάλαμον, τὰ ἐκ παλισάνδρου ἐπιπλα, τὰ ἐκ κυανοῦ βελούδου παραπετάσματα καὶ διὰ τοῦ ταπεινοῦ καὶ κολακευτικοῦ ἤθους πτωχοῦ ἐψιθύρισε:

— Πολὺ ὠραῖα εἶσθε ἐδῶ, κυρία, πολὺ ὠραῖα! ἔχει

καὶ ὁ κύριός μου ἓν δωμάτιον ὡς αὐτό, ἀλλ' ἐκεῖνο εἶναι κόκκινον... εἶναι ἀληθινὰ μία ἱστορία... Φαντασθῆτε ἓνα νέον μεγάλης περιωπῆς, ὁ ὅποιος ἦλθε καὶ ἐνοικίασε ἓνα δωμάτιον μέσα εἰς τὸ ἰδικὸ μας σπίτι. Ὅχι ὅτι θέλω νὰ τὸ ἐπαινέσω, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι, πῶς καὶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερον πάτωμα ἔχουν πολὺ ὠραῖα δωμάτια. Αὐτὸ ὅμως εἶναι πολὺ ἡτυχο, δὲν ἀκούεται οὔτε ἀμαξῆ καὶ νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε σπίτι ἐξοχικό. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι εἰργάζοντο εἰς αὐτὸ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ τὸ ἕκκαμαν τόσο λαμπρόν, τόσο ὠρατόν!

Αἰφνιδίως διέκοψε τὴν ὁμιλίαν της παρατηρήσασα ὅτι ἡ Ἑλένη ἐδίδεν ἤδη μεγάλην προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενά της.

— Μὰς εἶπεν, ὅτι τὸ θέλει διὰ τὴν ἐργασίαν του, ἐπανάλαβε καθιστῶσα ἀσθενεστέρην τὴν φωνὴν της, διὰ τὴν ἐργασίαν του. Καθὼς γνωρίζετε, δὲν ἔχομε θυρωρό, καὶ αὐτὸ πολὺ ἀρᾶσει εἰς τὸν κύριόν μου· δὲν χωνεῖ, λέγει, τοὺς θυρωρούς, καὶ νὰ σὰς εἰπῶ δὲν ἔχει ἀδικον.

Ἄλλὰ καὶ αὐτῆς διεκόπη, ὡς εἰ κατελήφθη ὑπὸ ἀπροσδοκῆτου τινὸς ἀναμνήσεως.

— Νομίζω πῶς τὸν γνωρίζετε τὸν κύριόν μου, συχνάζει πολὺ εἰς τὸ σπίτι τοῦ γνωστοῦ φίλου σὰς.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη σχεδὸν ὠχροτάτη.

— Βέβαια! βέβαια εἰς τῆς κυρίας ἐκείνης, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν... προχθές, ἦλθε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θείας Φαιτῆ ἐσμικρύνοντο βλέποντες τὴν συγκίνησιν τῆς καλῆς κυρίας, ἥτις ἐσπευσε νὰ τῆ ὑποβάλῃ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν μὲ τρόπον γαλήμιον:

— Καὶ ἀνέβη ἐπάνω;

— Ὅχι, φαίνεται πῶς τὸ μετενόησε ἢ θὰ εἶχε λησμονήσει τίποτε. Ἐγὼ ἤμουν πλησίον εἰς τὴν θύρα καὶ μὲ ἠρώτησε διὰ τὸν κύριον Βικέντιον, ἔπειτα ὅμως ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξά της, ἐφώναξε τὸν ἀμαξηλάτη καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἦτο πολὺ ἀργὰ καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Ὡ! εἶναι μία κυρία πολὺ ζωηρά, πολὺ εὐμορφη, εἶναι τέλος καθὼς πρέπει. Ὁ πανάγαθος Θεὸς δὲν ἐστειλεν ἐδῶ εἰς τὴν γῆ καὶ ἄλλους σὰν κι' αὐτὴ ἀγγέλους, ἀν' ἐξαίρεση κανεὶς σὰς, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὐρεθῆ ὠραιότερα. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῆ καὶ τὰς δύο.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ φλυαρῆ μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς ψευδευλάβειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε συνειθίσει, μετερχομένη τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐπαιτεῖν, καὶ ἐνῶ πρότερον ἢ ὑπόκωφος θλίψις της ἐξεικονίζετο εἰς τὰς μυρίας ρυτίδας τοῦ προσώπου της, καθισταμένη ἀδιάκοπος, ἤδη ἤρχισε νὰ ἐξαστράπτῃ ἐκ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

Καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ εἰρμὸν εἰς τὴν ὁμιλίαν της, ἐπανάλαβε:

— Πολὺ ἐπεθυμοῦσα νὰ εἶχα ἓνα ζευγάρι καλὰ ὑποδήματα· ὁ κύριός μου ἐδείχθη εἰς ἐμὲ πολὺ γενναῖος, δὲν τολμῶ ὅμως νὰ τοῦ ζητήσω καὶ αὐτὸ ἀκόμη. Καθὼς βλέπετε εἶμαι πολὺ καλὰ ντυμένη, καὶ δὲν μοῦ χρειάζεται ἄλλο, παρὰ ἓνα ζευγάρι καλὰ ὑποδήματα. Τὰ ἰδικὰ μου ἐτρύπησαν, παρατηρήσατε, καὶ μάλιστα τώρα ποῦ ἔχει τόση λάσπη, καὶ εὐκολώτατα ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ κωλικόπονον· ἀλήθεια χθὲς ὑπέφερα ἀπὸ κωλικόπονον καὶ ἤμουν πεσμένη κατὰ γῆς ὅλον τὸ ἀπόγευμα· καὶ ὅλα αὐτὰ ἡμποροῦσα νὰ τὰ ἀποφύγω, ἀν' εἶχα ἓνα μόνον ζευγάρι καλὰ ὑποδήματα.

— Ὅθ' σὰς φέρω ἓν ζεύγος θεία Φαιτῆ, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ὑποδείξασα αὐτῇ διὰ χειρονομίας τὴν θύραν ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Καὶ ἐνῶ ἡ γρατὰ ἐφευγε, συρομένη μᾶλλον ἢ περιπατοῦσα, ἀπένεμε ἀπίρους εὐχαριστίας καὶ εὐλογίας.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.